

DK:

Enden på vikingerne i England

Ivar Benløs har fået, hvad han kom efter; hævn, jord og kontrollen over Østengland.

Men Ivar ønsker sig mere land og allierer sig med vikingen Olaf, der hersker i Irland. De to vil erobre området mellem deres besiddelser, Kongedømmet Strathclyde i det nordvestlige England.

Vikingerne angriber flere gange fra land- og søsiden, og da Ivar afskærer forsyningen af fødevarer til områdets vigtigste forsvarsværk, må de udsultede forsvarere give op. Igen fanger vikingerne en konge levende, Kong Argyll. Ivar og Olaf kræver løsepenge og får et usædvanligt tilbud; Konstantin, der er konge i Skotland, vil gerne betale, men kun, hvis vikingerne slår Argyll ihjel. Konstantins plan er at gifte sin datter med Argylls søn, så Konstantin får en vasal på tronen i Strathclyde. Den plan er Ivar og Olaf med på, for dermed har de fået placeret en venligsindet konge på tronen i det erobrede område.

Ivar Benløs' liv, der var så brutalt, ender ganske fredeligt i 871. Han bliver pludselig syg i Irland, hvor han har slået sig ned, og dør kort tid efter. Tilbage i England sidder Ivars brødre, Halfdan og Ubba; de har til opgave at slå kløerne i Englands sidste to kongedømmer, Wessex og Mercia og i vinteren 870 trænger de ned til floden Themsen, men de mange vikingeangreb har givet de engelske småstater et stærkt sammenhold. Ved Engelfield lider vikingerne deres første nederlag, inden de formår at slå tilbage. Vikingernes felttog fører dem til Offington og kampene varer en lang dag i 871, indtil vikingerne må trække sig. I deres lejr i Redding gør de status; de har mistet adskillige militære anførere og endnu flere krigere. De er slået, men ikke besejret, selvom de har mødt store modstandere i Alfred og Ethelred, Wessex' kongelige brødre, der tidligere har ladet vikingehæren trække tilbage til York. I de følgende måneder bølger kampene frem og tilbage. I foråret 871 dør kong Ethelred, og mens at Alfred har travlt med at arrangere sin brors begravelse, vinder vikingehæren et par store slag. Men vinteren nærmer sig og diplomatiet går i gang. Alfred køber sig tid ved at betale vikingerne for at trække sig tilbage til London, der er hovedbyen i Mercia. Wessex er nu det eneste, der er tilbage af de fire engelske kongedømmer.

Lodbrogsønnerne Halfdan og Gorm kan ikke slippe tanken om at besætte Wessex og i 875 tager de en skæbnesvanger beslutning; de deler vikingehæren mellem sig. Gorm slår sig ned i Jorvick, mens Halfdan drager til Dublin og myrder den siddende konge for at overtage tronen. Gorm vil også slås og i 876 angriber han Wessex med sin hær og overraskelsestaktikken virker; vikingerne trænger langt ind i riget og slår sig ned på en ø, der ligger i en lille sydengelsk fjord, og er velegnet til at blokere byen Pools havn. Samtidig sikrer placeringen mod angreb fra Alfred. Igen lokker Alfred med danegæld for at få vikingerne til at forsvinde, og Gorm sværger på en ring viet til Thor, at han forlader Wessex.

Vikingerne har svoret falsk, viser det sig. I stedet for at forsvinde, trænger han i nattens mulm længere ind i landet og slår sig ned i byen Exeter, mens han venter på forstærkninger fra Skandinavien. Uheldigvis bliver flåden ødelagt i en storm og det, der lignede en let sejr, ender nu med, at vikingerne kommer under belejring. Efter vinteren lader vikingerne sig igen betale for at forlade Wessex, og denne gang holder de løftet. Freden bliver dog kort, for inden der er gået et år, misbruger vikingerne en kristen højtid til atter at overrumple Wessex; på Helligtrekongers Dag d. 6. januar 878 trænger vikinger helt ind i fæstningen i Chippenham, hvor Alfred fejrer julen. Med nød og næppe lykkes det Wes-

sex konger at slippe væk med sin livvagter og nogle få mænd. De søger tilflugt i en sump i Somerset i det sydøstlige England og i de følgende måneder fungerer Alfred som undergrundsleder.

Gorm er klar over, at kampen skal afgøres; han hidkalder Ubba, der skal belejre et stort fort. Men før vikingerne kan nå at afskære alle forbindelsesveje, går Wessex' hær til modangreb. Ubbas hær bliver nedslagtet og 840 mænd dør på slagmarken, blandt dem Ubba. Vikingerne er på hælene, ved Alfred, og det er tid til det endelige opgør. Han samler en hær ved Eddington og et rasende slag begynder. Alfreds hær består af mænd fra hele England, og vikingerne har ikke en chance. Mange dør, mens de øvrige bliver presset tilbage til et område ved Chippenham. Angelsakserne lægger området øde og vikingerne er uden forsyninger. Efter to uger må de give op.

Hedningene var rædselsslagne af sult, kulde og frygt og de tiggede om fred, triumferede munken Asser. I sejren viste Alfred storsind; hvis vikingerne går over til kristendom, vil han skåne dem. Knælende må den nyligt døbte vikingehøvding Gorm underkaste sig Alfred Den Store. Gorm siger ja, og tager det kristne navn Ethelston. Alfred lader ham drage tilbage til East Anglia, hvor han bliver konge, men underlagt Wessex-kongens magt. 12 rædselsfulde år i engelsk historie er forbi, og i eftertiden vil redningsmanden blive kendt som Alfred Den Store; den eneste engelske konge med dette fornemme tilnavn.

Det bliver fortalt, at før Ivar døde i England, gav han besked om, at hans lig skulle begrave i en høj ved den engelske kyst, og at så længe som, at hans ben vogtede denne del af kysten, ville ingen fjende lykkedes med at invadere landet. Som profeti holdt det stik, siger sagaen, indtil William "Bastarden", altså Vilhelm Erobreren kom til kysten. Han gik til højen og åbnede Ivars grav og så, at liget ikke var gået i opløsning. Derefter fik han bygget et stort bål, hvor Ivars lig blev brændt.

IVAR THE BONELESS